

Izdavač
Innamorata

Autorica
Inna Moore

Urednica
Dragana Golubov

Lektorica
Ivana Krmpotić

Grafičko uređenje i oblikovanje
Calla Negra

Tisak
Booksfactory.hr, Szczecin, 2025.
kolovoz, Zagreb, 2025.

ISBN: 978-9534-974-66-7

Sva prava pridržana. Nijedan dio ove knjige ne može biti objavljen ili pretisnut bez prethodne suglasnosti nakladnika i vlasnika autorskih prava.

Usudi se

INNA MOORE

Prolog

Usudi se, Anabel, usudi se...

Bodrim samu sebe držeći ruku na kvaki, očiju čvrsto zatvorenih. Strah koji grize moje kosti drži me nepomičnom pred vratima ureda gospodina Hardena.

Harden Pierson.

Da ne zaboravim, *gospodin* Harden Pierson.

Jer nazvati ga samo imenom ili obratiti mu se ikako osim VI, značilo je upasti u oganj njegovih uvreda, ubojitih pogleda i, najzad, dobiti otkaz. Otkaz nisam priželjkivala, do duše, nisam ga se ni bojala.

Otkaza, da se razumijemo, a ne gospodina Hardena.

Jer gospodin Harden od našeg prvog susreta u meni izaziva neviđen strah.

Zašto? Ne znam, jer njegovo je lice sve samo ne strašno. On je prelijep, predivan. Savršen. Sve dok ne progovori. Njegov jezik, pak, on je strašan. Uvredljiv. Oštar. Prljav. Radimo skupa tek dva mjeseca, a već ga cijela firma potajno zove Čudovište.

Nema nimalo takta, nimalo osjećaja za druge. Čudovište bez emocija samo radi, samo zgrće novac, samo upravlja. Mislim da ga nikad nisam vidjela ni da se smiješi. Imam tu nesreću da moram s njim blisko surađivati.

Svaki dan. Svaki sat. Ured do ureda, jer je on moj šef.

Ja sam voditeljica ureda.

Udahnem još jednom duboko, vjerujući da sam spremna suočiti se s njim te stisnem kvaku i zakoračim u njegov ured, pritom sebe bodreći.

Nema šanse da ću pognuti pogled pred njim. Njega se neću bojati, dosta mi je straha zauvijek. Iako, dok me gleda, poželim svaki put zatvoriti oči jer njegov pogled ne mogu izdržati.

O ovom čovjeku ne znam što misliti. Zbunjuje me toliko da svaku riječ, svaki svoj postupak pažljivo važem jer on sve kad-tad upotrijebi protiv mene. Čita me kao otvorenu knjigu, kao da upravlja mnome, kao da me kontrolira.

Konačno uđem u njegov ogromni, u tamne nijanse ofarban ured, dok on, poput vladara, sjedi izvaljen u stolici za velikim masivnim drvenim stolom. Zastanem kod vrata i obratim mu se glasom za koji se nadam da me neće izdati.

„Trebali ste me, gospodine Hardene?“

„Priđi bliže, Anabel.“

Želim ostati na mjestu, a opet, njegovim naredbama nitko se nikad nije suprotstavio. Ne želim iskušavati sreću, stoga se približim jedan korak. Prstima jedne ruke podupire bradu, dok kažiprstom prelazi preko usana i prodire pogledom po meni. Osjećam ga kao da me dira prstima po toj nevidljivoj putanji koju čini pogledom. Začujem kako je sa svojega mjesta zaključao ured pa neočekivano ustane i krene prema meni, uzrokujući ubrzanje mogega disanja.

„Anabel, zar se mene trebaš bojati?“

Prilazi mi polako, gotovo predatorski, dok raskopčava jedan gumb na antracit sivom sakou.

Imam li šanse pomisliti kako mu savršeno stoji? Ne smijem, jer on sigurno čita moje misli.

I dalje sam nepomična dok on stoji ispred mene, na udaljenosti dužine jedne ruke, toliko da čujem njegovo duboko disanje dok me crne oči hipnotiziraju i prodiru mi u mozak.

„Anabel...“

Progovori moje ime kao naredbu za ono što sljedeće radi bez imalo ustručavanja. Uzima moju kosu, pomalo je skuplja u svoj dlan, lagano omota i nježno povuče, natjeravši me da

mu izložim vrat. Kosu mi potom prebaci preko drugog ramena, a on se približi mom vratu i kažiprstom mi prijede preko osjetljive kože.

Izdam samu sebe i progutam knedlu koja mi skače u grlu. Ne mogu se ni dalje pomaknuti ni progovoriti jer ne znam što on to radi?!

Jedan krivi korak i tko zna što mi Čudovište može napraviti.

„Anabel, i *čudovište* ponekad želi malo nježnosti.“

Tim me riječima potpuno osupne prije nego što spusti usne na moj vrat i lagano me posiše.

Zašto samo stojim i puštam da mi on ovo radi, ne znam, ali moje tijelo ne sluša naredbe uma, paralizirano je u strahu i pod njegovim usnama. Osjetim toplinu i vlagu na tom osjetljivom mjestu gdje me siše i ljubi, kao da mi se koža usijala i širi toplinu s te grešne točke.

Opet se izdam i zatvaram oči dok me on siše sve jače i u jednom trenu samo zastane, lagano poliže jezikom mjesto gdje me sisao pa se odmakne od mene. Napokon prodišem i otvorim oči, ali sad su njegove oči pred mojima, prodiru unutra da me pročitaju.

„Treba ti to. I dobit ćeš to.“

Njegove me riječi opet zbunjuju dok on hoda prema stolu i onda se nagne kako bi stisnuo dugme za otključavanje vrata. Nije potrebno išta reći, njegov mi pogled pokazuje da mogu ići.

Slobodna sam!

Izletim iz tog mučilišta, nesputano dišući tako da me Elle, Hardenova tajnica, pogleda s osmijehom. Navikla je da, tko god preživi njega, ako izađe s osmijehom, znači da je dobro prošao. Iako sad, dok ulazim u svoj ured, ne znam zašto mislim da sam dobro prošla, jer su njegove posljednje riječi zvučale tako pogrešno, kao neporecivo obećanje.

Sjednem kao potrošena za svoj stol i posegnem za svojom dugom kosom, da je vratim preko onog sramotnog mjesta gdje su bile njegove usne.

Njega prijaviti za maltretiranje?

Padne mi na pamet totalno glupa ideja. Nisam se pobunila, štoviše, dopustila sam mu. Koliko me straši, toliko me privlači da se na ovaj način suočavam sa svojim strahom.

Netko mi pokuca i prepadne me u mojim razmišljanjima.

„Hej, draga.“ Jonathan ulazi s osmijehom i odmah me ljubi u obraz. „Kad si gotova, da idemo kući?“

„Ne znam, mislim da mogu točno u četiri sata ako me tvoj brat opet ne bude nešto trebao kao ovih dana u posljednji tren.“

„Morat ću popričati s njim da te ne gnjavi tako i ne natrpava poslom. Tako šogoricu maltretira? Idem gore u *Nabavu* završiti nešto pa mi javi kad si spremna za polazak. Bok, draga.“

Jonathan je moj muž, iako smo u braku iz samo nama dvoje znanih razloga. On odlazi, a mene počinje iskreno zabrinjavati Hardenovo obećanje.

„Treba ti to. I dobit ćeš to.“

Harden

Sjedim u iznajmljenom, sterilnom stanu, sam na kraju dana, dok gledam u plavu tabletu pored čaše. Ona je tu svaki dan i bit će tu dok dišem. Uz nju barem nisam sam. Posegnem za njom, ubacim je u usta i zalijem vodom.

Sad će se čudovište malo smiriti.

Mobitel mi zazvoni u sakou i lijeno posežem za njim jer ne znam tko me uopće može zvati nakon posla. Ovdje u Seattleu nemam prijatelja, samo kolege. S dvadeset i osam godina šef sam u programerskoj firmi. Konačno se odlučim javiti kad vidim da zove moj mlađi brat.

„Hardene, čovječe! Znaš li se ti ikako javiti?“ Neopisivo je veseo, iako ima razloga biti ljut. Nismo se tjednima čuli.

„Hej, Jonathane. Reci.“

„Smanji malo oduševljenje što se konačno čujemo! Dobro sam, u Denveru sam, stari je *dobro*, posao ide *dobro* i ženim se za dva tjedna. Hvala na pitanju, brate, sve je više nego *dobro*.“ Na kraju kroz smijeh zaključi s dozom sarkazma.

„Ti se ženiš?“ pitam u nevjerici.

„Ja se ženim. Kakvo je to sad pitanje?“ pomalo uvrijeđeno uzvratiti.

„Nisam nekako računao da ćeš se ženiti, nisam ni znao da imaš curu. A tko je ona?“

„Anabel. Dođi na svadbu, pa ćeš je upoznati. Da ti onda rezerviram stolicu?“

„Čestitam. Rezerviraj. Vidimo se.“

Ovo neću propustiti. Moram vidjeti što on to izvodi, kakva žena, kakva svadba odjednom? Moj me brat iznenadio. Nemam druge, dan prije svadbe sjedam na avion i letim doma. *Doma?*

Stojim pred ogromnom kućerinom prije četiri godine odatle sam se odselio u Seattle. Stari i brat ostali su tu živjeti i uspješno razvijati obiteljsku firmu koja se također bavi prodajom hardvera i razvojem softvera.

Taksi odlazi, a ja zakoračim u dvorište prepuno automobila. Iz kuće se čuju žamor i glasovi pa mi je uzalud kucanje. Čim zakoračim iz predvorja u boravak, onaj žamor utihne, prema meni se okrene barem deset glava i zabljuje u moje lice.

Što je, pojest ću vas?

„Brate!“ Jonathan mi priđe uz glasan pozdrav kao da će te zamaskirati tišinu i poglede u mojemu smjeru od svih tih zatucanih ljudi. Zagrlji me i potapša po leđima. Mrzim takvu otvorenost i sklonost fizičkim dodirima, ali on je moj brat i jedino njemu dopuštam da me dira na taj način.

„Dođi, stari je gore s Anabel u našoj sobi. Moraš je upoznati.“

Hodam iza njega na kat jer jedva čekam vidjeti njegovu buduću ženu. Ako bude nabrijana, cvrkutava i vrcakasta kao on, ne ostajem na svadbi jer ću se izrigati od muke.

Duplu dozu te ekscentrične sreće ne mogu podnijeti.

Zakoračim iza njega u njegovu sobu, a pogled mi prvo pada na oca koji pomaže crnokosoj ženi prenijeti kutije. Otac me spazi i odloži kutiju, priđe mi uz osmijeh i pruži ruku.

On razumije, nikad me ne dodiruje bez potrebe.

Konačno bacim pogled na onu koja me zanima, a ona stoji na mjestu i čeka da ja njoj priđem.

Crna duga kosa presijava joj se na suncu koje dopire kroz prozore. Na njoj je lagana bijela haljinica do koljena, a izraz lica ne mogu pročitati.

Zurimo jedno u drugo kao da se procjenjujemo, nijedno se ne pomiče s mjesta, a ipak s ove pozicije mogu uočiti dubinu njezinih tamnih očiju i blagu suzdržanost.

Najzad Jonathan progovori.

„Anabel, ovo je moj brat Harden. Braco, ovo je moja buduća žena.“

Prilazimo jedno drugome polako, sporo, gotovo oprezno, a ona mi pruži ruku. Pogledam njezin dlan ispred sebe, naizgled nježan i delikatan pa nenadano shvatim.

Začudo, imam potrebu uhvatiti ga i zadržati u svojoj ruci, pa udovoljavam svojoj želji, obujmim joj ruku i ostavljam predugo u svojoj, stvarajući joj neugodu na licu, ali ugodu u svom tijelu što me iznenadi pa je stegnem jače.

S jačim stiskom moje tijelo žešće reagira, tražeći još, ali ono što drugima izgleda kao sekunda, meni je duga minuta čudnovatog užitka u dodiru moje šogorice.

Sve vrijeme bez imalo srama buljim u njezine velike bade-maste oči koje me promatraju s pažnjom, pomalo zapanjen jer ne vidim užas u njima, nego laganu bojazan.

Je li joj Jonathan ispričao moju priču?

Odvaja ruku od moje, ali ne miče pogled s mojih očiju.

„Šogorice, bilo mi je drago.“ Izgleda iznenađena kad joj se obratim.

Jezikom lagano prijeđe preko usana, izgledajući pomalo smetena zbog moje blizine. Ako je inače takva, ne znam što moj brat radi s njom.

„Također, Hardene.“

Moje ime zvuči tako moćno dok ga ona izgovara, što me obraduje toliko da se *gotovo* nasmiješim.

Jonathan joj nešto šapne i zagrlj je oko ramena, ali čak i meni, koji nisam stručnjak za muško-ženske odnose, ovo zaista ne izgleda kao odnos zaljubljenog para. Što ih više gledam, to sam sigurniji da ovdje nešto ne štima. Imam dovoljno vremena saznati što.

„I, kakva je vaša priča? Nisam dosad čuo za tebe, Anabel, a moram znati s kim se moj brat ženi.“ Obratim joj se s laganom provokacijom.

Ona nesigurno pogleda Jonathana pa mu opet prešutno prepusti riječ.

„Znamo se s fakulteta, družimo se već dugo i tek sad smo se zaljubili, zar ne, dušo?“

Anabel kratko kimne nekoliko puta, ali nije me uopće uvjerala kako je ova priča istinita.

Ona me se boji. Siguran sam u to. Ipak hrabro drži pogled prema meni.

Samo mi nije jasan taj strah. Nevoljko skidam oči s nje i krećem s Jonathanom u svoju staru sobu.

„Dokad ostaješ?“ upita me dok otvaram prozor u sobi.

„Ne znam.“ Iskreno mu odgovaram jer sad imam potrebu ostati malo duže.

Zbog šogorice i ove farse što njih dvoje izigravaju. Mislio sam odmah nakon svadbe ići natrag, ali sad mi se počinje sviđati ideja da ostanem koji dan.

Uz nju.

„Jesi li ti svojoj curi ispričao išta o meni?“

„Nisam, brate, znaš da, kad se o tebi radi, ne pričam nikome, čak ni njoj.“

„Kako to da ja tek sad čujem za nju?“

„Pa, nema te tu godinama, ne javljaš se često, a i kad se javiš, kažeš *dobar dan* i *doviđenja* samo da znamo da si živ. Kad smo posljednji put sjeli, popili piće i malo popričali? Ne sjećamo se ni ti, ni ja.“

„Imaš pravo“, izustim pomirljivo.

„*Imam pravo?* Da sam i to doživio. Kako sve drugo funkcionira?“

Na to posljednje pitanje, moje raspoloženje ishlapi.

„Nikako. Ne pitaj.“

„Oprosti. Neću.“

On se vraća posljednjim pripremama pred sutrašnji dan, a ja odem jedinoj okupaciji koja mi se stvorila u trenu - odem promatrati šogoricu u njihovu sobu.

„Oprosti, Hardene, trebaš li nešto?“ upita me nakon što joj postane neugodno ignorirati me na vratima, dok posprema odjeću u ormar.

Okrene se prema meni i nevino me pogleda kad zakoračim prema njoj, polako i samouvjereno. Pridem joj preblizu po svim svojim kriterijima, ali ne smeta mi, nego me čak privlači da joj pridem još *bliže* zagledam joj se u oči.

„Trebam puno toga, Anabel, ali u ovom trenu želim upoznati svoju šogoricu.“

„Nema puno toga što se može znati.“

Gleda me nevinim srnećim pogledom, gotovo kao da pritom ne diše. Uхватim joj ruku i pomazim nadlanicu.

Malene, elegantne i lijepe ruke, stvorene za maženje.

Njoj bih sigurno dao da me dira.

Misli koje mi dolaze ne uznemiruju me jer sam siguran kako ona i moj brat nisu zaljubljeni. Tim više jer me ovaj tren gleda kao opčinjena dok joj držim ruku i prelazim prstima po njoj. Siguran sam da joj godi jer se ne odmiče, ne protestira, ne odbija me.

Jako neobična mlada.

Dopušta bratu svojega muža da je ovako neprimjereno drži za ruku, ne smije se kao što bi svaka mladenka trebala raditi dan prije svojega vjenčanja, samo me bojažljivo gleda. Ne bih rekao da je sirotica, neko jedno djevojče.

Ne, nešto je u njoj snažno, dojmljivo čim me ovako privukla na prvu, ali i... Usuđujem se reći... Oštećeno.

Posljednja sam osoba koja je može osuđivati, mogu je samo razumjeti.

Odmakne se ipak od mene kao da se boji da ću je pročitati i to ovoga trena postane svrha mojeg bivanja u ovoj kući. Alarm na mobitelu zazvoni i podsjeti me da je vrijeme za tabletu, pa se bez riječi okrenem i odem do svojeg kovčega u predvorju.

Na večeri, Anabel sjedi do mog brata i sad joj konačno ugledam osmijeh na licu. Za stolom je tek nekoliko bliskih prijatelja mog brata, otac i ja, ali ne vidim nikoga od njezine obitelji. Sjedim naspram nje i samo je promatram. Morao bih se malo ohladiti jer ću postati previše očit, ali ne marim. Nikad i nisam. Drugi mi se ni ne obraćaju, stoga se ja obratim Jonathanu i njoj.

„A tvoja obitelj, Anabel? Nisu danas došli?“

„Ne“, kratkim me odgovorom odreže, a moj se brat nadoveže.

„Neće ni doći. Anabel nema obitelj. Sad ima nas, zar ne, brate?“

„Naravno. Bit će mi čast primiti Anabel u našu malu obitelj i imati je u svojoj blizini.“

Njezin pogled prema meni daje mi do znanja da se upravo zapitala jesam li iskren i sadrži li moja izjava možda neku skrivenu poruku. Htio bih izmamiti jedan njezin osmijeh, jer mislim da bi mi to godilo. Obično mi se nasmiješe žene koje me ne poznaju, a ostale koje me poznaju, izbjegavaju me. Smije se momu bratu, smije se momu ocu pa čak i bratovim prijateljima, samo se meni ne smije.

Zar sam tako strašan?

Kako će tek biti ako sazna što sam i tko sam?

Hoće li pobjeći od mene kao od vraga?

Nakon večere polako hodam iza nje na kat, Jonathan ulazi u sobu s njom, a ja odlazim do svoje sobe. Nikako ne mogu zamisliti njih dvoje u krevetu. Jedva čekam sutra vidjeti tu šaradu od svadbe, kako će to izgledati.

Kvragu!

Gledam je u bijeloj vjenčanici, prelijepa je i upravo hoda prema mojemu bratu. Osmijeh joj je na licu i siguran sam da joj je jedna suza kliznula niz lice. Gleda ga s poštovanjem, gotovo prijateljski, bez tračka požude i strasti.

Voli ga i on voli nju.

Kakva god ta ljubav bila, tu je.

Svećenik ih je upravo proglasio mužem i ženom pa pažljivo promatram taj poljubac. Upravo su mi dokazali da iza ovog lažnog poljupca, koji je trajao koliko i treptaj oka, stoji nešto drugo, nešto zbog čega su ušli u lažni brak. On je grli zaštitnički, vodi za ruku, a ja sam *čak* sretan zbog brata jer je ima, makar i na ovaj način.

Prilazim im nakon što se rulja izredala i pružam bratu ruku, a nakon toga, približim se Anabel.

Nju želim, shvatim u trenu, *čak* poljubiti u obraz.

Uхватim joj ruke u svoje dok oboje gledamo u mjesto našeg dodira pa se u isto vrijeme pogledamo u oči. Ne smije se ona, ne smijem se ni ja, samo šutimo dok skupljam hrabrost i izazivam samog sebe da spustim usne na njezin obraz. Radim to prije nego dopustim sebi kukavičluk.

Moje usne diraju joj obraz, dok mi njezin blago cvjetni miris ulazi u krv. Osjetim joj i dah, dok držim oči zatvorene i polako pomičem usne na drugi obraz. Kad bih barem imao odvažnosti ovlaš joj okrznuti usne, mislim da bih poludio istog trena.

Bojim se da to *želim*.

Želim joj osjetim usne i kožu dok ovako stišće moje ruke i stoji zaleđena na mjestu, a ja utiskujem drugi poljubac u njezin obraz, zadržavajući usne predugo na njezinoj koži.

Ne nadam se boljem, ovo je sve što mogu dobiti od nje.

Anabel i Jonathan plešu prvi ples i promatram je u njegovu zagrljaju. Dao bih sve što imam da ja mogu tako držati neku ženu u svom naručju.

Zapravo ne bilo koju ženu, nego ženu mojeg brata.

Spoznaja mi je neporeciva, iako užasno sebična i pokvarena.

Sjedim za stolom pored oca, u blizini Anabelina i Jonathanova stola.

„Sine, kako je posao? Kad ćeš se konačno vratiti kući?“ Stari se okrenuo prema meni i gleda me sa zanimanjem.

„Dobro je sve. Ne znam, nisam se imao namjeru vraćati.“

„A zašto se ne vratiš u našu firmu? Ja ću se povući i prepustiti fotelju tebi. Anabel i Jonathan počinju raditi za nekoliko dana. Bilo bi lijepo da se bavite našom firmom, svi zajedno. Ti već imaš ogromno iskustvo.“

„Nije loša ideja. Dobro bi mi došla promjena nakon četiri godine. Tamo sam došao do vrha i nemam kud dalje.“ Pričam s njim, a ne mogu pogleda maknuti s moje šogorice.

Tu i tamo ona baci pogled na mene i osmijeh joj iščezne. To me ni najmanje ne uznemiruje niti ometa da i dalje zurim u nju. Gledamo se pa polako naglasim svaku riječ, jer šuti i osluškuje što pričam sa starim.

Slutim po pokretima i napetosti njezina tijela da iščekuje moj odgovor.

„U redu, stari. Vraćam se kući i ulazim u firmu. Veselim se raditi u krugu obitelji. Usuđujem se reći da će to biti poseban izazov za mene.“